

Изази на дјелом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ₰, на по год
3 ₰, на четврт године 1 ₰
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преплата шаље се у пла-
ћеним писмима непосредно
администрацији „Гласа Цр-
ногорца“ на Цетиње, а може
се и картом упутницом на
пошту у Котор. Дописни ши-
љу се уредништу. Руко-
писи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реда 5 новчића. За веће а
на дуже вријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛ. ЦРНОГОРЦА“.

СРИЈЕДАЦ, 27 јануара. — Потврђује се испитом суда, да се Паница договарао са својим друговима, да убију принца Фердинанда, Стамбулова и Муткурова, но не зна се, кад и како су наумили. Испит као да ће изнијети на видјело многе занимљиве подробности које ће теретити и два бивша министра из доба прогона књаза Батемберга. Говори се да ће се Калонков довести у Сриједац, да га суче са Паницом.

БИОГРАД, 27 јан. — Преговори са Бугарском о трговачком уговору прекинути су, српски повјереник Стефановић позват је дома.

ПARIЗ, 27 јан. — Одбор за руски зајам, на састанку у париској банци, углавном је дан емисије на 20 фебруара.

Војвода Орлеански дошао је јутрос посећи отказно писмо (свог оца) конта од Париза, и проглас народу француском. Затворен је синоћ код војв. Луина, на основу закона о прогону краљевских и царских породика. Одведен је у консејержерију.

ПARIЗ, 27 јан. — Републиканске новине називају поступак војводе Орлеанскога глумачким послом. Монархичке новине кују га у звијезде. Булашерови листови радују се невољи владиној. Новине причају, да је војв. Орлеански са војв. Луином дошао из Женева. Војв. Орлеански молио је да га пусте, на поштењу ријеч; та је молба одбијена.

ЛОНДОН, 27 јан. — „Стандарду“ јављају из Шангаја: Према умножењу руске војске у Либији, китајска влада купи велику војску у Манџурији и наручила је у Јевропи више хиљада пушака рететирака.

ПЕТРОГРАД, 28 јан. — Царев укз наређује да се учини зајам од 90 (помни) милиона рубаља у злату, д угом емисијом за год. 1890, са 4 по 100 добити, да је за увијек слободан од сваке руске дације и да се исплати за 80 година. Тим зајмом да се, од 1 јуна 1890, исплаћује англохолоандски зајам од год. 1864—1866 и да се замијени зајам од г. 1855.

ПARIЗ, 28 јан. — Камара је одобрила, да се оснују нови коњички пукови. Кажу да је војвода Орлеански писао Карноту, да се узда у чојство унука великога Карноте, да ће потомку Хенрика IV. дати прилику да послужи отаџбини. Рођацима је слободно походити војводу, који је при доброј вољи.

БУДАПЕШТА, 28 јан. — Ради увапређења угарске радиности поднио је министар финансије сабору предлог, којим се финансијски заводи угарски који помажу ту радиност ослобођавају разних дација. И министар трговине предлаже да се помогну фабрике које производе до сад у Угарској неизрађиване творевине.

СРИЈЕДАЦ, 28 јан. — У картама Панициним нашао су се шифрована писма упућена Калонкову, и шифре су се нашле. Паница и адвокат Матјев још нијесу ништа изјавили. Доцијје се доказало, да пијегу хтјели убити принца, но само Муткурова и Стамбулова, а принца украсти.

СРИЈЕДАЦ, 29 јан. — Руски поданик Најдин затворен је у Рушчуку, као другар Калонковљев. Власт је нашао писмо Калонковљеву Паници,

у ком пише да је згодан час да се оборн влада, но да се учини без проливања крви. Биће промјене у војничкој команди. Пориче се глас да је принц поднио оставку, но да је минист. савјет одбио. Принц и не мисли на оставку.

БИОГРАД, 29 јан. — Намјесници су брзојавно изјавили Његову Височанству. Књазу Николи I. своју захвалност на дарованим вел. крстовима Данила I.

ПARIЗ, 29 јан. — „Journal des Débats“ вели, да ће последије суда бити Предсједников задатак да посредује. Никад није било згодније прилике за помиловање. Контеса од Париза, мајка затвореног војводе, писала је маркизу Бовоару, како је увјерена, да ће њен син знати навијек и о свачему чинити своју дужност.

БИОГРАД, 30 јан. — „Agence de Belgrade“ шориче новинске гласове, да су многи, наиме Цанковљевци, пребјегли у Србију и лијепо примљени. Дознаја се приватно, да су их многи покушали прећи у Србију, но су их власти одбиле.

ПЕТРОГРАД, 30 јан. — Царска породица преселиће се 24 фебруара у Гачицу. Спор између Севастопоља и Феодосије о трговачкој луци ријешен је за Севастопољ. Војни пристан биће близу трговачког, у стреличком затону.

ПARIЗ, 30 јан. — Монархиста Казанова предлаже у камари, да се укине закон о прогону претецдената, јер то смета потомцима свијетлих породица те не могу служити отаџбини. Предлог је одбијен са 328 против 171 гласа. — Сенатор Шалмел-Лакур говорио је и Марсељу бесједу и рече, да Француску чека страшна будућност, те мора навијек бити на опрезу. И ако неће гонити догађаје, ипак не смије заборавити, да догађаји могу настати невидовно. Ова игра са савезима иде Француској о глави.

ЛИСАБОН, 31 јан. — Има мјесеца дана како је Инглеска предала ултиматум. За то су још све бутиге пола затворене, многе заставе оборене. Службени лист доноси наредбу којом се овлашћује влада, да изда обвезнице, да набави тропика за обрану земље, за допуну утврђења Лисабона, набавку торпедних и убојних бродова, и обнову војске и општинске страже.

ЛОНДОН, 31 јан. — Пријестона бесједом којом се парламенат отворио, напомиње пријатељство са страним државама, но да се рад португалских официера у инглеским насебнима не слаже са поштовањем инглеске заставе. Португалија је обеђала уклонити своје чете. Нада се успјеху бриселског састанка и спомиње трговачку конвенцију са Мисром, преходну погодбу са Бугарском, пријављује уговор о Самон и о издавању криваца са Америком, непomiње бољитак у Ирској, те ће припадни закон моћи скучити, објављује предлог о мјесној самоуправи ирској, поправке, станова лондонских раденика, као здравствене поправке у касарнама и другим становима војске.

ПЕТРОГРАД, 31 јан. — „Journal de St. Petersburg“, говорећи о догађајима у Бугарској, пише: То показује да земља није ипикако спокојна. Влада принца Кобурга тако је слаба, да мора да мијења командире гарнизона. Побјијајућ „tremdenblatt“ који је увјеравао, да покрет у Бугарској није крепао противу владе но

против смутљиваца, вели руски лист: Ако је то истина, која је тада невоља Стамбулову да наваљује на своје рођене агенте, од којих је један затворен, а други свргнут?

ПARIЗ, 1 фебр. — Војвода орлеански осуђен је на двије године тавнице.

БУКУРЕШТ, 1 фебр. — Камара је одбила предлог, да се Јован Браћано стави под суд. Сјутра ће се гласати о друговима Браћановијем.

ЦАРИГРАД, 1 фебр. — Порта је наредила Шакир паши, да се споразумије са главарима хришћанскијем на Крити, како би ваљало промијенити Султанов ферман о Крити.

РИМ, 1 фебр. — Раздијељена је зелена књига о Крити. Из ње се види, да су Инглеска, Аустрија, Њемачка и Италија договорно свјетовали у Атини умјереност и мудрост, а у Цариграду да се пазн закон ца и да се попусти оправданим захтјевима, само да престане устанак.

ЛОНДОН, 1 фебр. — Мништар Смиа изјављује у доњем дому, да нема никакна озбиљна разлога бојати се, да ће на прољеће бити нових немира на Крити. — Инглеска чини све, да би се поновила парница против Мусе беја.

СРИЈЕДАЦ, 1 фебр. — Невински гласови о невољи Панициној великом су криви пл измишљени. Даљи је испит показао да је зајера била одлазак на прољеће. Свега је затворено 4 официра од коњице.

БЕЧ, 2 фебр. — „Polit Correspond.“ дознаје из Биограда, да је предсједник скупштине Никола Пашин, путујући по Јевропи, ићи и у Петроград, гдје му је наређено да изјави живу жељу Србије, да се што прије почну преговори за трговачки уговор с Русијом.

БУДАПЕШТА, 2 фебр. — Кесар је примио у приватној аудијенцији од по часа грофа Хартенауа, принца Батемберга, бившег књаза бугарског.

ЗАМЗИБАР, 2 фебр. — Султан је умрло у Адигони. Прије три недеље био је бој између Доглака Сејума и Рас Адуле, који је побједн и тешко рањен.

ПARIЗ, 2 фебр. — Иза жестоке расправе наредила је камара, са 318 против 191, да учини испит о избору Цикота, који је изабрат против Жила Фериа. Спидер је јутрос јавно министарском савјету, да му је њем посланик гр. Минстер јучер саопштио наредбу Цара Вилхелма са писмом царске канцеларије, којим се упућује, да позове Француску на предложену конференцију за раденичко питање. Спидер је обавијестио своје другове о питањима која су, како он мисли, покренула тај позив. Рече им да је науипо скрати од њемачке дипломатије накнадне обавијештаје о њеким тачкама. Према томс биће још доста разговора између двије владе, прије но што Француска коначно одговори. У скупштини се мисли, да ће се позив одбити. Пријављује се једанак, о истој ствари, и конференција у Берну, за 5 мај о. г. но Швајцарска би пристала на предлог Њемачке, а свој би напустила.

БУКУРЕШТ, 2 фебр. — Камара је одбила и даље предлог испитног одбора, који искаше да се ставе под суд Браћанови другови који су с њим били министри.

СРИЈЕДАЦ, 3 фебр. — Руски поданик Најдин пуштен је на слободу, јер нема никакво доказа да је био у договору са Панидом. — Калонков још је у Рушчуку. Писма што су у њега нађена још нијесу стигла амо.

ВОЛОСКА (код С. Ријеке), 3 фебр. — Аидрације је данас ка и јучер. (А како је био јучер? То ћемо ваљда разумјети сјутра. Ур.)

ПARIЗ, 3 фебр. — Влада је ријешила, да не попаваља тргов. уговора с Турском, који престаје 13 марта да се не би сметало другијем уговорима који брзо истичу.

БЕРЛИН, 3 фебр. — Цар је отворио државни савјет срдачним говором, у ком је набројио задатке савјету, особито заштиту раденика против симоволнога глобења. Предлози се држе тајно и послати су сенцијама које ће се састати 26 о. мјесеца.

И з новина.)

Орган народне радикалне странке и слободне владе у Србији, „Одјек“, у свом 12-ом бр од 21 јануара о. г. доноси на првоме мјесту овај лијепи чланак:

М и о г о с т.

Нарочити изасланик Његовог Височанства Књаза Црногорског и Врског, г. Гавро Вуковић, заступник министра спољних послова у својој отаџбини, бави се већ има три дана у нашој средини. Г. Вуковић је повјерена од стране Његовог Господара дужност да Краљевском Намјесништву и Влади Српској изјави захвалност на гостопримству указаном нашој невољној браћи Црногорцима, које је глад нагнала да напусте своју стару и славну постојбину.

Драг нам је и мио овај чин који даје још један нов, тако јасан и тако свијетло, доказ интимности одношаја, који везују народне династије двију српских држава и њихове владе, и који стоје у најпотпунијем складу са братским осјећајима народа српског у Краљевини Србији и у Књажевини Црногорској. И Србија и Црна Гора као двије самосталне државе једног истог српског народа, чији раскомадани дјелови још немају своје народне слободе, поаване су да поред својих властитих државних интереса, воде бригу о вишим интересима цијелокупног Српства, који за њих обиче морају бити истоветни. Њихов политички циљ мора с тога бити увијек један и исти, а путеви којима се креће њихов политички и социјални живот немогу се никад разилазити без штете за народно српске интересе.

Ми поуздано и са пуно убјеђења можемо рећи да је народ и у Србији и у Црној Гори свјесно или инстинктивно увијек разумијевао да се ни за један тренутак не смије нарушити солидарност између двије српских самосталних држава. Ни у једној прилици у прошлости народ српски није пропустио да изрече своју осуду противу свију оних који су ма под каквим приликама и ма под каквим утицајима покушавали да Србију и Црну Гору отуђе једну од друге и да изазову колизију између њихових посебних државних теждеија. Немајући никако намјеру да рекриминирамо ни против кога, не можемо а да не забљежимо да је једна од првих брига радикалне владе по њезином доласку на управу била, да уклони све оне несугласице које је непосредна прошлост створила између српске и црногорске владе.

Васпостављање интимних пријатељских односа између српске и црногорске, владе, односи, који природно потичу из јединства српскога имена и српске народности, из заједничких успомена на стару славу и на старе патње, као и из заједничких нада на скору сретну и свијетлу будућност, поддржављена је одушевљено и у Србији и у Црној Гори, и у цијелокупном Српству и Словенству. Чиста народна свијест била је јача од свију свијетских зађевица, а у томе је се једино могла наћи залога да српски народ има услова пот-

ребних за опстанак и за своју народну самосталност. Србија одана својој народној династији Обреновића, са којом је сретно испливала из многих мучних прилика и са којом је задобила своје државне и народне тековине, била је дужна разумјети, да су интереси Српства и српске Црне Горе за њу исто тако свети као и везани властити интереси. Одазивајући се жељи Његовог Височанства Књаза Николе да прими, да исхрани и да насели невољне црногорске породице, она је дала јасна и несумњива доказа да потпуно схвати ову своју дужност. Она није смјела допустити да се црногорске породице одагане глађу из својега завичаја изгубе у мору туђинштине, да пропадну за српску народност и за заштиту српске будућности. На такав свети циљ никакве жртве њој нијесу смјеле бити скупе.

Кад је Његово Височанство Књаз Никола I. послао својега министра да као нарочити књажевски изасланик поднесе г. г. Краљевским Намјесницима и влади, Његову захвалност на готовост са којом су се одазвали Његовој молби, и да уједно дајући видљив знак те своје захвалности преда г. г. Краљевским Намјесницима и г. председнику министарског савјета и министру спољних послова, највиша црногорска одлијка. Он је тим са своје стране дао доказ да се и на Цетињу схваћају интереси Српства и двију српских држава онако исто правилно као и у Биограду. Противницима српског народа и непријатељима српске будућности биће од данас много теже, да експлоатацију необавијештеност јавнога мњења јевропског, распоротирањем гласова о непомирљивим ривалитетима, који би потицали из необуздавих амбиција, готових да својим предрачуцама и својим партикуларним интересима жртвују интересе целокупног Српства.

Не можемо а да на крају не напоменемо, како је нарочито сретан био избор личности, којој је Његово Височанство Књаз Никола повјерио извршење мисије код Краљевског Намјесништва и Владе српске. Г. Вуковић одрастао је у нашој средини, у друштву и пријатељству са многим људима, који данас у нашој земљи заузимају угледно положаје. Он је се учио на нашој Великој Школи, којој је својим радом и својим карактером осветлио образ и која се с правом може поносити њиме. И та околност, нема сумње може само допринијети да се још јаче и још очигледније истакне, како су многостручне и непрелестне везе које везују државни живот двију српских држава. Не само један језик, једно српско име, једна вјера, већ — Гавра Вуковић нам може зато као примјер послужити — и једна култура, једна мисао, живе и у Краљевини Србији и у Књажевини Црној Гори.

ДОПИСИ.

Одеса, 20 јануара. — Јучер је Одеса сахранила најбољег руског војсковођу: генерал адјутанта Феодора Феодоровића Радецкого. Иза раног јутра почео се народ прикупљати у Преображенској улици код куће г. Вучетича, гдје је

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА.“

ПРВИ КАМЕН.

Пјесник „Пакла“, рекао је, да нема горег јада но сјехати со срећнијех дана у несрећи. Е, на можели бити и дешше среће но кад се човек сјети, кад се Србин сјети својих црних и тешких часова у дневима сјајнијем, слободнијем, еретнијем! — Оно је прво Оцињ окушао и претурно, а потоње му је данас српско срце огријало. Не престављам га за ова потоња три-четири вијека; доста је и за ову потоњу четвртину.

Српски православни живаљ у Оцињу састављао је шест сиромашније, православније домова. Мука је била, страх је владао, кад су изван вароши црквицу градили, да их мученике тјешти и снажи до божијех, до слободнијех дана. Своје су мртваце кријући сарањивали, кроз Бијелу су Гору до цркве замињивали, јер ни српскоме мртвацу слобода не бјеше.

Иза онога дана, кад два сунца оцињску цркву огријаше: сунце дана и сунце слободе; иза тога се дана и православни домови умножише. Данас бих набројно преко двјеста црногорскијех породица, који живе и раде на овоме крају дивноме, питомоме и плодном.

Погледом на то и потреба се осјетила, да се толикоме народу и црква оће; што вељасмо о првој — доста је тијесна, а п од вароши подалеко.

Немањићи су и Црнојевићи градили српске задужбине, а Књаз Никола нове гради а њихове старе, пострададе и порушене из мртвила диже, укршава.

У добри час, у Божију славу а у Господарево здравље и ми почињемо и ударамо темељ новој православној цркви у цању.

пок. генерал становао. У 8 часова у јутро окупила се војска која је била одређена при спроводу учествовати, код куће покојникове. Уздуж циједе Преображенске улице прекривено је све црним саговима а на свијем фењерима дуж улице вијале су се црне заставе са бијелим крстовима. Од 8 часова у јутру до 2 часа и 30 минута последи подне горио је гас. Са свијех прозора приватних кућа у Преображенској улици вијале су се црне заставе, дочим је зданије „Новоросијскога универзитета“ било све црном свитом покрито. Са великог универзитетског балкона спуштен је читав низ црних сагова са сребрним ресама, китама и сребрним ушитим вијенцима.

У 9 часова почело је опијело, а служио је просвештеник Мемнон, епископ „Јелисаветградски“, уз припомоћ свега свештенства саборне цркве. На божијој служби били су присутни: по највишој заповједи Његова Импер. Величанства, кнез Шаховскиј, главно командујући одеском војском генерал од приватерије Х. Х. Роопф, одески градоначелник, П. Н. Кич, супруга г. градоначелника г-ђа П. М. Зеленая и многа друга отлична лица. Небројена заступства војних и грађанских власти учествоваху при опијелу и положите вијенце на самрти одар. Вијенац је био на стотине: сребрних, свјежег и умјетног цијећа Међу овиме и наша црногорска колонија положила је и свој прилог скромнијем вијенцем.

Депутација која је у име Црногораца живјећи у Одеси пошле вијенац и пошла на пожаловање и учествовала при опијелу, састојала се од господe: Михаила Калуђериновића, трговца, капетана Стева Божова Мијајловића, капетана Драга Лазаревића и Бура Злоковића, одеског трговца. Вијенац и ако је био скроман, оно ипак био је врло укусан из свјежег цијећа, са плаво-црвено-бијелим лентама. На лентама наш је приједан — вама добро познати, јер је заповједао „Даницу“ на скадарском блату — капетан Стево Јовов Мијајловић, убљежио овај натпис. На првој ленти: „Генерал адјутанту Феодору Феодоровичу Радецкому“; на другој: Одески Црногорци; на трећој:

„Благо томе ко довијек живи:
Имао се рашта и родити.“

Овај скромни вијенац учинио је превелики утицај међу одеском публиком, и као што ћете вијести у одеским листовима, наш вијенац намјештен је на најодличније мјесто, међу вијенцима, који су прекривали мртвачки сандук.

Између свијех вијенаца, наш и шњиме два сребрна, унесен је у цркву за вријеме опијела, а сви остали остављени су на мртвачким колима пред цркву. И при опијелу у цркви наша депутација зауимала је одлично мјесто. Опијело је трајало 4 часа и 30 минута. При спроводу и погребу, може се рећи, да је сва Одеса учествовала. Надгробно слово, држао је генерал-мајор Сухотинић, које је до словца печатано у уваженоме „Одеском Вјеснику“.

О смрти, опијелу и погребу, све је то печатано у „Одеском Вјеснику“, зато овоме жалосном чину нећу дуљити; споменућу само, како се одески листови о нашем вијенцу изразили:

„Како ми саопштили на гроб покојнога (I. Ф.) Радецкого биле возложено вѣнокъ

Положај, са кога ће још до мало српска црква засјати диван је, живочисан. Над њим се уздижу амфитеатрални Метеризи с маслиновијем гранама, а испод њега цркло величанствено море, све српски валови, док ти око допире.

И с историчке стране мјесто је важно: ошнча се црква на темељу старо православно цркве. Ко је градио и у које вријеме? — Бог сами за то зна. Нијесам о њој ни толико читао, да је кад било на томе мјесту. Ал' да је било — сумње нема. Свједочи нам њезин правац, њезин стил и око ње православно гробље, које се у приличној дубљини под земљом налази. Даје црква доста стара свакоме је јасно и с те стране, што су се поодавно око ње дамије почела дизати; а кад су се оне дизале, она је — падала.

Обред освећења темеља свечано је извршен у недељу 21. јануара. Освећењу је присуствовао Војвода Симо Поповић, све оцињско чиновништво а и остали народ — мало и велико — да му броја не знаваше, народа бјеше и мухамеданског и римокатоличкога. Дан с почетка студен и облачан, а за вријеме освећења водро и осквњало. Зар се сами Бог јављ оном народу, који потоцима своје крви Његово име прославља; зар сама пр рода свечано учествује у овако свечанијем а с муком стеченијем часовима?!

На молбу Његовог Високопросвештенства Госп. Митрополита Митрофанова, обред освећења свршио је Високопросвештени Митрополит Хади Сава Косяновић уз припомоћ часног свештеника и пароха оцињског Г. Јована Вујановића; а приређени камен за освећење доватио је Војвода Симо Поповић, а до освећења с Преосвештенијем Митрополитом на мјесту олтара утемељно. На дешши се

отъ черногорской колонии. Считаемо умъстнѣмъ привести прекрасный стихъ, начертанный на одной изъ лептъ, изъ извѣстнаго поэта царственной крови П. П. Ньгоша:

„Благо томе ко довијек живи,
Имао се рашта и родити“,

т. е.

„Благо тому, кто живеть вѣчно:
Ему было за чѣмъ и родиться“.

За ово иде највиша заслуга нашој депутацији у опште, а нашем вриједном и честитом капетану Мијајловићу на посб, који у свакој пригоди, као сваки Црногорац, част и име црногорско: збором и твором, високо цијени и штудје. Зато нека му је искрена хвала од свијех Црногораца који у Одеси живе.

Успомени онога који је доста припо могао ослобођењу јужнијех Словена, славном руском војсковођи, генералу Радецкому, нека буде и код нас као што ће међу рускијем народом бити: вѣчная память!

Сад о другоме.

Ја бих вам се, г. уредниче, из оне трговачке вароши чешиће јављао; али знајте у напријед, да је мени, трговцу, политика и све што се политике тиче, права тегга incognita! Кад би жељели да вам о трговачком промету пишем, био бих справан кад ми послови доуште, да вас неколицином редака сваки мјесец о које чему извјестим *)

Одеса је одавно свјецка трговачка варош; Одеса је стовариште рускијех производа на обали Црнога Мора. Али ових пошлединих неколико година, одеса је трговина у сваком погледу велики корак учињела. Доста је погледати на одески пристан, па да се управ чудити што се у њему хаљу и ноћу непрестано ради ако искршавања и укрвавања. Нема ни једнога дана, а да по неколико по већијех бродова, на једра и на пару, не одједри из пристана и у пристан доједри.

Од вајкада Одеса је била права житница за све вароши Средоземног и Јадранског мора; али од неколико година, Одеса је почела и у другијем производима прво мјесто у свјецкој трговини зауимати.

Послије жита и брашна, Одеса је постала главна рус а пијаца за изважање шећера. Извоз шећера за иностранство сваке године напредује. На примјер: у години 1887 извезено је из Одесе, пуца 2, 710, 000, у вриједности од 10, 838, 000 рубаља; док у години 1888 шећерни извоз допро је 2, 809, 000 пуца, за које је инкасирано 11, 204, 000 рубаља. У прошастој 1889 години експортација шећера превазилази много и много количину од двије претпрошле године.

Шпирита и шпиритозног пића изважа се у великој мјери, јер Русија много шпирита производи, а небоји се, било ради врте, као и ради цијене, ничије конкуренце.

Шећера, шпирита и вуне, највише Инглеска трочи. Од експортираног шећера у 1889 години, добре двије трећине потрошила је Инглеска. У 1888 години извезено је из Одесе пуца 219000 опране вуне, за које је инкасирано 4, 444, 000 рубаља, а од ових инкасирано је из Инглеске, 2, 701, 000 рубаља, а остало је потрошено: у Италији, Белгији, Њемачкој и у Турској. Знате зашто рускијех производа највише Ингле-

*) Од добра се још бжекло није! Бићемо вам захвални. Ур. „Гл. Црн.“

призор давно нијесам нашао по гледајући туна Србина-владука, а око њега српски народ, срећан и задовољан. Не знам, брате, или љепше сјаје његов достојанствени поглед и његова свијета или оно жежено злато и алам-каменови на његовом владичанском ођелу.

Оно, што је највећа увеличала свечаност, — то је Хади Савина бесједа. Колико бјеше лијепа и смисљена, толико и изговорена оном занашљивом рјечитопићу, да није било срца, кога се није такла, а, бога ми, и суза је било.

Срећан сам, те сам могао тај говор да препишем, јер је греота, да га још ко не чује:

Благочестиви народе!

„Данашњу свечаност или обред освећења црквеног основа свршио сам по препоруци и молби Њ. В. Преосвештенства, мога у Христу љубазнога брата Гна Митрополита Митрофанова, на у мјесто њега ћу овом свечаном згодом проговорити и оно неколико ријечи.

У светом Писму налазимо израз о времену, т. ј., да свашто има своје вријеме: Времъ время, и время свакоји вещи јаке подъ небесемъ. — Сходно овој изреци и наш народ вели: „Вријеме гради куле низ Котаре; вријеме гради, вријеме разграђује.“

Било је дакле вријеме кад и над овим крајем, — и још тамо даље — на Егејско море — цароваше наши славни Њемањићи, а за њима и други српски владоци који подизаше свете Богомоље и лијепе српске Манастире, и док још небијаше на ове стране толико вјера колико данас.

Иза тога сретнога доба наступиле дуготрајна, зла и окрутна времена, која порушише већи дијел нашијех светиња, као што су и ову цркву, коју у име Бо-

ска извози? Зато, што инглески трговци имају слободне руке, да потребити еспаи могу наручити оње гдје је најбољи и најјестивији. Остале државе оковаше своје држављане „долгебитима“, „дегамдоганалним и царинарским савезима“; за то трговци тијех држава морају „volens volens“ набављати потребити еспа за своју трговину, у оквиру царинарског савеза или „долгебита.“ Ево зашто Инглеска највише од свијех осталијех држава рускијех производа трочи, јер инглески трговци купују гдје је боље и јестивије!

Русија је од памтвијека искључиво пољопривредна држава; али има неколико година, да се почела развијати и на индустријалном пољу. Кроз ово мало година Русија може конкурисати са цијелим свијетом: петроуљем, шпиритом, кожом, шећером; а неће много година проћи, да ће се моћи такмачити са васцијелим свијетом, свакојаким манифактурним и помодним производима.

Задовољите се г. уредниче, са ово мало цртица; унапријед ћу тачније и опширније

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 3 фебруара.

— Биоградске службене „Српске Новине“ доносе ово:

Госп. Гавро Вуковић, заступник министра иностраних дјела и нарочити посланик Његовог Височанства Књаза црногорског и брдског Николе I., имао је част бити примљен прекојуче у 1 сат по подно од Његовог Величанства Краља у приватној аудијенцији.

— Г. Г. Вуковић, заступник министра иностраних дјела и нарочити посланик Његов. Височанства Књаза црногорског и брдског Николе I., имао је част бити примљен прекојуче у 12 часова (подне) од г. г. Краљевских Намјесника у нарочитој аудијенцији, а у присуству г. министра спољних послова.

Г. Вуковић је том приликом предао Краљевском Намјесништву својеручно писмо Његовог Височанства Књаза Николе I., којим Он благодари Краљевском Намјесништву и Влади српској на оној готовости, којој су се одазвали Његовој молби, да приме и населе у Србији црногорске породице, натјеране глађу да напусте свој завичај. Предајући ово писмо, г. Вуковић је у исто вријеме и усмено поновио изразе захвалности Краљевском Намјесништву, Влади и народу српском у име свога господара Књаза Црне Горе, и у име владе црногорске, нагласив, да братска предусретљивост и штедра и обилата помоћ, коју су и државна српска и народ српски давали црногорским досељеницима, при доласку у њихову нову домовину, дају још драгоцјен доказ љубави народа српског из Краљевине Србије према својој српској браћи из Књажевине Црне Горе.

Г. Јован Ристић одговорио је у име Краљевског Намјесништва, да су се Краљевско Намјесништво и Влада сматрала за сретне, што су били у стању одазвати се жељи Његовог Височ. Књаза Црногорског. Намјесништво и Влада сматрала су за

кије данас подижемо. — Ја не ћу спомињати историју тијех догађаја и времена. Ви их сви знате из народње пјесме, и уз гусле јаворне ви пјевате негдашњу „српску славу и српске јунаке,“ и причате „дуго борбе, муче свакојаке,“ али ћу ја само споменути: да развалине светијех храмова, и около њих побијано гробље и „дурбета,“ свједоче: у каквом се чемерноме стању налазаше некад српска црква и вјера хришћанска.

Но „ни свака мука није довијена.“ И њој дође крај, а свачему своје вријеме. Што зла доба поруше и оборе то боља времена поправе и подигну. — Ту до скоро у овој вароши небијаше него шест православно домова, а данас их има и до двјеста. Њив стари свештеник Јевто бијаше колико вјерни служитељ светога олтара, толико по невољи занимањем — Пушкар („тузекчија“), те подобно апостоу Павлу дѣлаше својим рукама да заслужи себи кору љеба. (Нека му је спомен међу вама!)

Захваљујући промислу Вишњег, који два љета и времена а упуља судбинама народа; и захваљујући витешској десници Њ. В. Господара Књаза Николаја и његовој хр број војсци, овај је крај онет слободан, по коме се лепрпа српска тробојница, са кретањем двоглавијем орлом, под ким се љути лав савија: — знак јунаштва, владе и слободе, и која се застава и пред чијом силом од Козова до данас није поклонила...

Са слободом дошло је и вријеме да се онет подигне из развалина ова Богомоља и „пропоји“ у вој часна летурђија. — Али слобода никоме недолази сама, нити на поклон: Ње нема без жртава и крвних мејдана. Ви то и сами знате, а свједоче нам и „улипски клинци „Јадиковци,“ и мраморје нанулих јунака, т. ј. како се скупо добива слобода и боље вријеме, на

своју хуману дужност, која је била у то-
лико светиња, што је се вршила према срп-
ском народу из братске Црногорске Кња-
жевине, пружити руку помоћи невољним
црногорским породицама, дајући им прибоје
жишта на земљишту Краљевине Србије и
чинећи све могуће, да се ублажи њихова
невоља и да им се обезбеди будућност у
њиховој новој отаџбини.

Г. Вуковић је за тим продао г. г.
Краљевским Намјесницима и г. председнику
министарског савета, министру иностраних
дјела, ордена Данила I реда, којим их је
Његово Височанство Књаза Црногорски и
Брдски у знак Своје благодарности изволио
одјавити.

Одјек јавља:

Одликван. Г. Вуковић црногорски
министар спољних послова одликван је
Такоусти одредом II степена.

— Свечани ручак. Јуче 20. ов. м. у
8 часова у дворцу био је у част г. Гавра
Вуковића у дворцу „галадине“. На ручку
су били Господа Краљевски Намјесници,
господа министри, г. митрополит, предсе-
дник Народне Скупштине, председник Др-
жавног Савета, гувернер Краљев и генерал
Богошевић. — Јуче пред подне обишао је
г. Вуковић тврђаву биосрадску.

— Погреб. Прекојуче пред подне
сарањена је гђа Марија мајка министра
финансије г. Мише Вујића уз многобројно
учење пријатеља и поштоваца. На
погребу је био осим Краљевског Намјесника
г. К. С. Протића и чланова владе, црно-
горски заступник министра спољних послова
г. Гавро Вуковић.

(Долазак.) Опуномоћени министар
Француске Републике при Двору Ње-
гова Височанства Господара и Књаза
нашег, Г. Жера р. дошао је у про-
шасту уторник на Петине.

— Војнички аташе при Јапанскоме
посланству у Берлину, мајор госп.
Фукушима, наводи се од прошлог
уторника међу нама.

(Духовне проповиједи изван цр-
кве.) У недељу 4 фебруара говориће
бесједу ученик III-ег разреда Бого-
словско-Учитељске Школе, Милутин
Татар. »О судбини«.

Бесједу Илије Вурашковића кри-
тиковаће Јован Јоветић. Апостол ће
толковати Лазар Перовић, а јеванђеље
Божи Вујишевић. Ристо В. Поповић
бранио је своју бесједу од критичара
Перовића с мјеста. Бесједник Илија
Вурашковић обдарен је књигама.

(Парастос.) Као што је јављено,
у прошли уторак, на три јерарха, био
је у владици цркви парастос у покој
душе пок. Мише Димитријевића,
који приредише његови цетињски
пријатељи и поштоваоци. По наредби
Преосвештеног Г. Митрополита слу-
жили су пречасна Г. г. Марко Марти-
новић и митрополитски протођакон Ф.
Радичевић. На парастосу били су при-

да човек буде сигуран са животом, чашћу
имњем и вјером.

Но погледајући на све те жртве, ми-
лост, великодушије и благоразумност Њ.
В. нашега Господара Књаза простире се
данас на све његове вјерне поданике без
разлике вјере, као што су пред законом и
Судом сви слободни и сви равноправни
Поштен грађанин и вјеран поданик муха-
меданац у својој цамији клања, учи, и
и на мунари окупише („беш вакаат“ — пет
времена молитве) исто тако, као што пра-
вославни и католици слушају у својим цр-
квама св. Мисе и свето литургије,
а да га у томе нико не помета, као да је
баш на сред своје „џабе“ — у Медини.
— тамо далеко у земљи арапској.

Кад се подизала ова цамија, коју гле-
дамо пред нама, морала је панути црква,
која је била на овом истом мјесту, ће сада
ову нову у име Божије почињемо градити.
А данас, ви, обнављајући она Божиј храм,
уза сами темељ његов, ви са поштовањем
гледате разоритељску старога храма, ову
богостоју мухамеданску; а мухамеданци
ето присутствују овој данашњој свечанос-
ти нашој. И то је највјетрљиви доказ: да
је ово вријеме за све нас боље и мирније,
него сва прошла, невјеротрпима времена
у којима брат на брата, грађанин на гра-
ђанина и човек на човека моријаше због
вјере; а свима је људима Бог рекао: да
живе у слози и љубави.

То је милост Божија и његов богати
благослов над нама, браћо моја, који сте
вјековима гинули за своју православну вје-
ру, драгу Црну Гору, милу слободу и срп-
ско име.

И сада у овоме новом дјелу ваше
љубави, истрајте, православна браћо, да
се сретно доврши грађење ове цркве. Што-
дра рука нашег општељубљеног Господара
Књаза, која је толике цркве обновила и

сутни: Министар просвјете, Г. Јован
Павловић, управитељ вароши, г. Ши-
ро Поповић и много побожног цетињ-
ског грађанства.

На сред цркве подигнут је био
мртвачки споменик искићен цвијећем
и лороворним гравем. По сред вијенца
на челу споменика, читали су се ови
стихови нашег Ђура Перовића:

СРБИНУ — РОДОЉУБУ МИШИ ДИМИТРИЈЕВИЋУ.

Доста ли је горких суза
Због неслоге српске пале,
И снага се угледнијех
Под земљицом затрпале.

Куда и ти Мишо оде
Из братског нам тога краја,
Оставивши срца наша
Пуна тешких уздицаја.

У теби смо изгубили
Вриједнога српског сина,
Врлине се чије сјаху —
Као сунце са висина.

Ал' и ако тебе нема
У круг своје миле браће,
Сваки Србин ма гдје био
Дјела твоја ц'јенит' знаће.

Србе, борце, трудбенице,
За напремак рода свога;
Нека ти је вјечан спомен
Широм Српства цијелога!

Послије нарастоса, изјавио је г.
Протођакон у име своје и осталије
свештеника, г. др. Лазу Костићу, да
се свештенство одриче сваке награде,
бива за воштане свијеће и остале тро-
шкове, јер да су они из нијетета пре-
ма покојнику све учињели; зато нека
им је овдје путем од стране прире-
ђивачког одбора за нарастос изречена
најсрдачија хвала. Том су приликом
госп. свештеници изјавили, и у име
осталог свештенства, своје сажалење
на прежалосном догађају и великом
губитку те је Српство спашао смрћу
Мише Димитријевића.

ЧИТУЈА.

ЕПИСКОП СТЕФАН.

вitez Данилова реда I степена.

У понедељник прошасте, брзо-
јавна — овај пут злогласна — жица

нове подигла, најјача ви је помоћница. Но
и сваки од нас ваља да прегне колико може:
неко прилогом а неко сопственијем радом.

И дај Боже, да дочекамо здраво и
весело, да се и у новој цркви Богу помо-
лимо. А њезине стјене и основе да сачува
и утврди Господ до скончања свијета, под
благословеном, и на зазда зеленом лозом
и кућом Петровић Његоша. Амин.⁴

На свршетку бесједи орило се: живио
Књаз Никола живио Петровића Дом! Ђаци
су отијевали „Убавој нам...“ а затим се
кренуло у лијеном реди пут Митрополито-
ве куће. Први су ишли ђаци, ијевајући
путем наше лијене српске пјесме, за ђаци-
ма В. Преоспећени Владика и Војвода Си-
мо, на опда вас народ, који код цркве бјеше.

Онда је Владика двије бачве вина
пацио, да народ није и да се весели, а
свакога је ђака новчано дарива. Напијало
се у здравље Господарево и Његовог дома
и у здравље осталијех нашијех људи и
соколова. Весело коло и пјевање трајало
је до јакнама и тад се народ почео кућа-
ма разилазити.

Овом приликом не могу, да не спо-
менем, како сам ту скоро у бечкој „Преси“
читао један допис, тобоже из Дубровника,
у коме има накоснога задијевања о овоме
општељубљеном Архијереју српском и при-
чања, као да Митрополит Хаџи-Сава не
оће више стајати у Црној Гори, те је у
преговору са митрополитом Михајилом, да
га постави у Србији, у Топлици, владиком.
Нека што од свега тога ништа није исти-
на, на се човек мора питати: рашта се
измишљају овакве лажи? Је ли просто за
то, да покажу, да ни мрзост допиеникова
не забораваља Митрополита Саву, исто
као ни љубав народа?

Оци и, 24 јануара.

Митар Иволић.

јавила нам је, да се диевом 28 јануара
у 5 часова послје по дне претставио
православни владика задарски, да на
мртвачкоме одру лежи мртав српско-
православни архијастир, преосвештени
епископ

Стефан Кнежевић.

Онај који је први глас подигао, да се
чиста српска крв не окужи туђом
крваљу; онај који је почетком народ-
ног покрета на српском приморју,
побљезио меће и показао и т: сви
за Српство, али само за Ср-
пство; онај који је једнаком љубав-
љу љубио српске синове римо-католи-
чке вјероисповијести, као што је љубио
и православну ђецу; онај који је своје
бранио а туђе штовао — умрбо је!

Ведро чело преосвештеног влади-
ке, с којег је сјала мудрост, потавње-
ло је блиједилом смртним.

Бистре очи архијастира и настав-
ника српског на приморју, које су са-
мо на Српство гледале и својим сви-
јетлом дијелиле свјетлост од таме,
еклопиле су се и смркле.

Уста, златна уста проповједника
вјере и народности српске, која су се
само отвараола за добре и плодоносне
науке своје народу, занијемала су у
пјечноме сну.

Племсито срце православног Ср-
бина, у коме је чиста српска крв вре-
ла, престало је купати.

Жарка српска прса украшена пр-
вим редом „Данилова ордепа“, охлад-
њеше мраморнијем ледом.

Глава, мудра глава заточника срп-
ске мисли, прва у збору и твору, ко-
ја је доскакала засједама непријатеља
вјере и народности будући српску
свијест и слогу — престала је мис-
лити.

Православна црква задарска, па и
српско-народна мисао на приморју, смр-
ћу епископа Стефана, претрпила је
тешки, пенакпадиви губитак. И вас срп-
ски народ много је изгубио. У Задру,
28 јануара, није само умрбо прво-
свештеник, нуп ријеткијех врлина и
високог ума, него је умрбо посланец
српске мисли и узајамности међу сви-
јем Србима — ма коју вјеру испови-
једали; — умрбо је преставник „ум-
ног“ уједињења словенског!

Шездесет година свештеничког
живота, уложио је у проповјед српску:
штујући свачију вјеру, живио је за
православље и српску народност; шез-
десет година живота, стајао је на
стражи и на бранику свога увјерења.
И ова вјерна и не побједима стража,
срвана само годинама дубоке старости,

ГРАЂЕЊУ ПУТОВА: НИШИЋКОГ И ПОДГОРИЧКОГ.

Велике се јече чују
Као да се Балкан ваља,
Једна иде у Подгорици
Другу Никшић зауставља.

Што се ово чује Боже
У 'во доба, у ве дане,
Кад мир влада и тишина
У свијету на све стране?

Кажи ватна Подгорицо
И Никшићу горди граде,
Што се ова јека чује
Уз бедеме наше саде?

Од Ријске Црнојеве
И од брдске Орје Луке,
Ви примате ка њедрима
Громовите силне авуке.

Кажите нам шта је тамо,
Те се такви туташ чује,
Што на сваку ево страну
Наших брда одјекује.

Кажите нам шта је тамо
Те се јече чују веће,
Јели на вас каква мука
Или радост, ил' весеље?

Кажите нам шта је тамо
Ви два српска дивна града,
И од чега силна јека
Уз бедеме наше влада?

Горди Никшић е Подгорицом
Одговора дају на то:
„Књаз Никола наш витешки
Скупио је Срба јато;

Па путеве к нама прави,
Преко вода преко гора,

паде на мјесту од мегдана — као пр-
ви свештеник, као витез, као јунак!

Пред укоченим мртвим тијелом
преосвештеног епископа Стефана,
сакупљеви српски народе, промишљај
у страху, да ли ће му се достојан
наћи замјеник!

Пишу нам из Котора: „Бићете чули,
да је у недељу, 28 о. м. претставио се
у Задру честити старина преосвештени
епископ Стефан.

Данас, 30 јануара, наша православна
црква огласила је његову смрт звоњем
звона. Звона ће звонити јутром и вечером
за три дана. У петак, на сретеније господње,
каторско православно обштество, даваће
свечани парастос за упокој душе блаже-
нопочившег владике. Преосвештени Кне-
жевић био је више година Бокоторским
диоцезаном, а народ га је љубио, а небро-
јене заслуге његове на пољу православља
и српске народности, високо је цијенио и
штовао. Бокоторски православни народ
нигда га заборавети неће. Зато му сваки
од нас из дубине срца кличе: лака ти била
српска земља заслужни Владико!

Оволико за данас, а кад парастос
сврши, јавићемо.“

Књижевност.

Изишла је прва свеска „Нове Зе-
те“ за годину 1890. са овим садржајем:

1. Живно Велики Војвода Захумски,
Књажевић Петар! 2. Поздрав црногорско-
књажевским Одилама од О. З. Шкроко,
слика из народног живота од Вена Равања,
4. Сељеницима. Пјесма од Ј. А. Дучића.
5. На гарнизту, слика из српског устанка
од М. Србинића. 6. Народне јуначке пјесме.
1. Женица Митровић Тадије. 7. Литера-
турно критична минијатура. Пушкинове дра-
ме. С руског од Ж. Драговића. 8. Љубу
Ненадовићу. Пјесма од Радоја Црногорца.
9. Митолошки Рјечник, уређује Ф. Ј. Ко-
вачевић. 10. Народне женске пјесме. 11.
Старине од Ј. Ф. Иванишевића. 12. Књи-
жевни преглед. Борци, роман Ј. Веселино-
вића. од Т. 13. Наши листови. 14. На
гробу С. Воткина, М. Димитријевића и Ј.
Иванишевића. 15. Културне биљешке.

Страник, духовниј журнал, 1889.
Декабрь.

Содержаніе: I. Веселенскіо отцы
церкви. (Изъ новаго сочиненія Фаррара).
— А. П. Лопухина.

II. О перетосложеніи для крестнаго
знаменія и благословенія. — Беседа прео-
священнаго Никанора, архіепископа Хер-
сонскаго.

III. Дни творенія міра въ библейскомъ
повѣствованіи. — Ст. И. Барановскаго

IV. Нравственное богословіе по сочи-
неніямъ филарета, митрополита московскаго.
— Объ обязанностяхъ христіанина. — Свя-
щенника Г. П. Вышеславцева.

V. Двѣтельност русскаго духовенства
въ отношеніи къ народному образованію
въ началѣ прошлаго царствованія. — О. В.
Благовидова.

На зато се ова јека
На све стране чути мора.

Ал' нек јечи, нек' се чује
Овог рада сад тутњана,
С којом ће нам на бедеме
Засијати дивна слава!

Тако збори Подгорица,
И Онопоит град бијели,
А синци се Богу моле
Ти њихови сад циједи:

„Нек' Бог живи Књаз Николу
Милог Српства дивну наду,
Који но је први јунак
И у рату и у раду!“

Радоје Црногорац.

† ВЛАДИЦИ СТЕФАНУ.

Много лета служио си
Православној нашој вјери.
А сада ти Бог отвара
Свога раја сјајне двери.

Да у кругу анђеском
Ти одмораш своја крила,
Која но су на поносу
Србинскоме роду била.

Сад владико свети, мили,
У рајскоме том насељу,
Помоли се благом Богу
И Исусу спаситељу:

Да твој народ напредује
Све у вишој снази, моћи,
За који си ти радио
Непрестало даљу, ноћи.

Радоје Црногорац.

VI. Священникъ Н. В. Омороковскій и его Странствованія. — Сообщ. И. Орловъ.

VII. Внутреннее церковное обозрѣніе. — По поводу важнѣйшихъ событій года (изъ діалога съ собесѣдникомъ, въ интересахъ міровоззрѣнія). — Общій характеръ политическихъ событій въ теченіи года и ихъ отношеніе къ вопросамъ церковности. — Великое нравственное броженіе и общій воинственный настроенность; энергическіе тосты и знаменательныя повѣдки германскаго императора; гдѣ предполагаемый нейтръ событій? — Какъ образовалась и какія цѣли преслѣдуетъ знаменитая „Лига мира“? — „откровенія“ и „добрѣтельныя“ бесѣды“ великаго кн. Бисмарка. Поступательное движеніе европейскихъ державъ на Востокъ, отъ начала культуры, и ихъ „мирныя завоеванія“. — Какъ понимать „культуру“ и какія обязательства она ставитъ? — Сходство политики кн. Бисмарка съ историческою политикою отвергаемаго имъ папства. — Объясненіе этого сходства. — Объясненіе и другой мысли, каковымъ образомъ на вопросахъ политики сталкиваются между собою вопросы церковности? — Знаменитый тостъ нашего Великаго Государя: сила нашего нравственнаго начала и — сила захвата культурнаго. — Вопросы политики и культуры не суть вопросы прямо — самостоятельныя, а переходятъ въ область церковную: чего мы должны пожелать себѣ въ видѣхъ уясненія и сознанія своей восточной церковности?...

VIII. Церковная жизнь у Славянъ. — Новый Авонскій митрополитъ Германъ Калига и предполагаемыя имъ церковно-административныя измѣненія и улучшенія въ греческой церкви, — отчетъ болгарскаго архієра о состояніи церкви и духовенства въ Болгарскомъ княжествѣ и объ отношеніи къ привѣтливости, — духовенство, интеллигенція и народъ въ Румыніи, — церковное устройство, бытъ духовенства и паства въ Черногоріи, — дѣятельность митрополита Михаила въ Сербіи, — новогуситское движеніе среди чеховъ и воззваніе къ православнымъ чехамъ, — случай съ Подрагской общиной, — голодъ въ Галиціи.

IX. Обзоръ журналовъ. — Европейскіе христіане на масульманскомъ востокѣ („Прав. Собес.“, ноябр.).

X. Новая книга. — Ученое невѣжество и либеральное ородство... (Проф. Трачевскій: Учебникъ Исторіи Древняа исторія. Спб. 1889).

XI. Извѣстія и замѣтки. — Церковное учительство, — изъ русской церковно-общественной жизни, — изъ жизни католичества, — изъ русской церковно-бытовой старины — расколъ и секты.

XII. Оглавленіе III Тома.

XIII. Объявленія.

Редакторы-издатели:
А. Васильковъ.
А. Пономаревъ.

ПОЗИВ.

Чланови Читаонице Цетињске позивају се овѣмъ на

Ванредну Скупштину

која ће се држати у просторијама Читаонице у „Зетскомъ Дому“ у недѣљу 4 ов. м. на 3 уре по подне.

Радиће се на овоме:

- 1) Да се учине неке измѣне у дојаконшемъ Уставу Читаонице;
- 2) Да се утврде Правила за домаћи ред у Читаоници;
- 3) Да се оснује II. разред чланова Читаонице са мањом чланарином;
- 4) Да се вијећа о другимъ приједлозима, ако их буде.

Цетиње, 3. фебруара 1890

Управа Читаонице Цетињске.

(1—1)

Свијема сродницима, кумовима, пријатељима и познаницима (изван Цетиња) достављамо тужну виѣст, да се наш вига непречаљени син:

ПЕТАР

послѣ кратког боловања преселио у вѣчност 25 овога мјесеца, а сахрањен је пред Влашкѣмъ црkvомъ у породичномъ гробљу 26 о. м. уз велико саучење: Пречасногъ свѣштенства цетињскогъ, многе високопштоване госпѣде и госпѣжа, грађана и племеника цетињскихъ, — за које нек им је вѣчна хвала и благодарност.

Уредникъ и издавалацъ Божо Новковић.

Тако исто и свијемъ нашијемъ пријатељима, који похиташе да путемъ телеграфа изруче намъ своје саучење у овој напој великој жалости, за нашимъ великимъ миловањемъ и радовањемъ; као и онимъ племенитимъ госпѣжама, које од свѣжегъ цвијећа положише вѣнчеве на драгогъ намъ покојника — најсрдачније благодаримо.

Свијема пак у опште, који се трудише да на ма који начинъ ублаже, у колико је то могуће, нашу голему тугу, — желимо од Бога дуге и најбоље радости. —

Цетиње, 30 јануара 1890.

Ожалошћени родители:
Буро и Милева Поповић
е породицомъ.

ЈОВАНУ ИВАНИШЕВИЋУ

даваће његови рођаци данас у неђељу 4. фебруара у доњекрајској „Влашкѣ“ цркви парастосъ; зато учтиво молимо све његове и наше овдашње пријатеље да би учествовали при парастосу.

Цетиње, 3. фебруара 1890.

Иванишевићи.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ. *)

С претужнијемъ срцемъ јављамо браћи, сродницима, пријатељима и познаницима, да је наш најстарији, никад незаборављени брат, односно: супруг, отац и унук, Мирко Савов Ивановић, чиновник Великогъ Суда, 20 Јануара преминуо у вѣчност послѣ дуге и неизлечиве болести. Овомъ приликомъ не можемо пропустити, а да најтоплије не заблагодаримо сродницима, пријатељима и у опште, свијемъ становницима ове вароши који, било за вријеме покојниковогъ тешкогъ боловања, било за вријеме спровода, ублажише, у колико је то могуће, нашу жалостъ за покојникомъ.

Ожалошћени

Браћа: Станко, Владимир и Душан.
— Жена: Марица. — Вѣри: Анђе и Иве. — Баба: Ивана.

*) Моја болијест и забуда у кући, због смрти мога покојногъ брата били су узрокъ, те је она благодарностъ закаснила. Станко Ивановић.

ЈАВНА ЗАХВАЛА.

17 прошлогъ мјесеца преминуо је у вѣчност послѣ кратког боловања а у најљепшемъ цвијету свога живота, у 18 години:

Буро М. Милошевић,

који је вјерно и својски вршио 5 година своју дужностъ при болници Давида I.; зато овимъ путемъ изјављујемо свакоме који би присутан при спроводу му ма и једанъ коракъ од Цетиња до Ђегуша, гдје је његово тијело однесено и сахрањено, најсрдачнију захвалностъ.

Ђегуши, 3. Јан. 1890.

Ожалошћени:

Мати Стане; брат Шпиро; сестре:
Анђе, Марица и Јоке.

ЈАВНА ЗАХВАЛНОСТ.

Пуно захваљавамъ трговцима овдашње варошице Жабљака: Р.Г. Живку Таушану и Јову Хаџи Вуковићу, који су приликомъ Светосавске прославе — задовољни декларовањемъ и пјевањемъ ђака а поставити бесѣдомъ учитеља, даровали овдашњу школу по једанъ фор. и учинили покретъ те су још многи чланови присутне публике дали по који новацъ, те се сакупило 4 ф. 35 н. којима су се ђаци имали привеселити на Савин-дан.

Језера 16 Јануара 189 год.

Богдан П. Лалевић,
учитељ језерски.

Поруку уредништва и Администрације.

М. К. Одеса. — Други вас је претекао. Ипак у допису из Одесе, нешто емо и нашег употребити. Препоручамо се. Дојаснику, Никушићу. — Вамъ је дописъ закаснио за данашњи број. Употребити ће мога у идѣмъ. Срдачанъ отповраћ.

О Г Л А С.

Јово Буков Радовић, Његуш, пошао је мјесеца фебруара 1888 године, у Грчку. Писмо од њега је дошло у мјесецу септембру прошле године. Иза тога не зна се куд је пошао, јер на толика писма која су му управљана, нигда не дође одговора ни од њега гласа.

Молимо свакога, који би за њега дознао, да намъ јави, гдје је и како је, на уредништво „Гласа Црно орца“.

Рођаци Јовови.

О Б Ј А В А.

Број 1148

Министарство Финанције даваће се на лицитацију на дан 15-га фебруара 1890.

Контратъ ће се дати ономе, који се за најнижу цијену обвезе набављати из иностранства морске соли, добре врсте, прегодишњене — по мостри која се налази у канцеларији Министарства Финанције, — и предавати је у државне магацине: на Шлавицу, Ријеку и Вир.

Контратъ ће се учинити за осам милиона килограма (да се предају у течају времена која ће означит при лицитацији канцеларија Финанције) — у три до четири године од прилике.

Влада књажевска тражиће од подузимача, 1000 наполеона кауције, у готовом новцу, или шест стотина хиљада килограма соли као депозита у магазин.

Они, који би жељели лицитирати морају се на горе означени дан пријавити у канцеларији министарства Финанције, гдје ће се држати лицитација.

Цетиње, 15. Децембра 1889. године.

Канцеларија
Министарства Финанције.

К Њ И Ж Е В Н И О Г Л А С И.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Изашла је јануарска свеска „НОВЕ ЗЕТЕ“ и већ је разаслата свијема новијема претплатницима и старијема предбројницима, који су прошлу годину подмирили.

Ми позивљемо све пријатеље овога јединога књижевнога листа у цѣломъ Поморју, да се у својој околини за-њ заузму, како би и морално и материјално напредовао.

Листъ ће излазити у мјесечнимъ свескама досадашњимъ правцемъ.

Цијена му остаје иста: за државу фиор. 2, а за све остале земље фиор. 3 на годину.

Из Србије примају претплату књижарнице Валожића и Пурића у Биограду; а из Аустро-Угарске и окупиранијех српскихъ земаља г. П. Рамадановић књаж. приог. агенат у Котору.

Из државе прима само уредништво на Цетињу.

Ко не жели да остане предбројникомъ „НОВЕ ЗЕТЕ“, молимо га, да намъ листъ поврати. Ко га задржи сматраемо га нашимъ предбројникомъ.

Цетиње, 28. Јануара 1890.

УРЕДНИШТВО „НОВЕ ЗЕТЕ“.

Број 32.

О Б Ј А В А.

Петнајести фебруара ов. год. продаваће се на јавномъ инканду у канцеларији ове Управе продаја говеђегъ мяса за ову Варош.

Услови контрата могу се сваки данъ виђети у поменутој канцеларији.

ЦЕТИЊЕ, 24. Јануара 1890.

УПРАВА ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

У књ. државној штампарији.

Г Л А С И.

Slavica.

Riche collection de livres, concernant les peuples Slaves.

3000 Nrs.

Le catalogue sera envoyé à toute personne qui en fera la demande.

N. Kymmell, libraire à Riga (Russie).

О Б Ј А В А.

Продају се на јавномъ инканду двије куће пок. Јова Глигореву у варош Граховску: Једна кућа су три бутиге на два боја, и за истомъ кућомъ једна зграда. — друга кућа дужине 40 лаката на два боја са петоро врата у лице пјаче, но није изнутра израђена. — Ко би год желио речене куће купити нека се пријави у Суд на Грахово до 6 марта ове године; а ко би желио по једина врата купити нека се пријави на инканду — ће се тај данъ за речене инкандатъ прекинутъ.

Број 28.

Грахово, 22. Јануара 1890

Кан. А. Данковић.

КУПУЈЕМО

употребљене и неупотребљене пригорске поштанске марке, особито ријеткости. Попуде са „К. К. 2289“ на G. L. Daube & Co Köln a/Ph.